

ŠTA SVE MOŽE OD ŽENE DA NAČINI VOJNIK

Mi, zamenica. Prvo lice množine.

Čim počnete da plaćete odmah ste u komunikaciji: socijalna osoba. A kada progovorite, odmah ste mi, ili čim izađete na ulicu ja u komunikaciji postaje mi. Mi kao masa i utapanje. Prvo lice množine.

Čim počnete da plaćete odmah ste u komunikaciji: socijalna osoba. A kada progovorite, odmah ste mi, ili čim izađete na ulicu ja u komunikaciji postaje mi. Mi kao masa i utapanje.

Mi smo znali da je porno literatura akt: časopisi za fotografiju kakve smo samo mogli da vidimo u starčevoj kući i koje on nama, specijalcima, nije dozvolio da dodirujemo.

Sedeli smo u starčevoj sobi sa starim nameštajem.

Starac bi u kuhinji kuvao čaj, jedino piće kojim nas je služio, i prelazio u svoju sobu, a mi bismo sami donosili i sipali čaj, dok bi starac, podzinuvši, iz rafova vadio knjige sa gradivom koje je želeo da nam predstavi, radujući se što ponovo, u starosti, neko ima koristi od onog što je radio nekada.

Rekao je da postoji osam vrsta vagina.

Trebalo je da izgovori osam reči.

Iza svake od reči stajala je po jedna okarakterisana vagina, kao da su osam vrsta vagina bile osam reči koje mogu da se izgovore, ali bez gledanja u označavajuće.

Reči nisu imale snagu predočavanja, te smo bar očekivali da će starac navesti osam imena, osam žena između čijih nogu će stajati osam reči; same njihove vagine.

Plašili smo se da ne navede osam stranih reči, koje će nama biti neznačeće; jedina reč latinskog jezika koja nam je još i nešto značila bila je *vagina*.

Dok je pričao, kretao se između stola i prozora.

U večeri sunce je osvetljavalo dvorište i put kojim su prolazile žene.

Soba nije bila osvetljena, tako da smo jasno videli prolazeće osobe u popodnevnom suncu, i uživali u pomeranju kukova, glava i tela.

Još dok je bio živ činilo nam se kao da je nekada živeo. Kada je umro, čak smo se i pitali: Mislili smo da taj starac odavno nije živ.

Gledamo psa ispred kapije. *Napadaju ga* pružene ruke, sunce, vrelo telo kučke. Pripjen je uz ogradu škole i uplašeno gleda ljude. Njegovo uzdrhtalo telo, delimično uvučeno u kučku, postaje meta. Prvo na ulici zastaje jedan starac, kome se tresu ruke, i kome s vremena na vreme zaigra obraz. Kasnije zastaju mladići, pa đaci.

Ljudi čupaju kolčeve, deca donose kamenje, glasovi prete učiteljem. Prsti pokazuju da se pojavljuje učiteljeva figura. Ali deca sumnjaju.

Govore: „Ne! Nema učitelja.“

Odnekud prolazi žena. Nosi kratku suknju, torbu na ramenu, njiše se u prolazu. Sa balkona neko viče: „Udriiii!”

Jedino se prirodno ponaša pas. Grči mu se uzdrhtalo i napeto telo: prima udarce, pripitomljava kamenje. Beže žene. Ne osvrću se. Čuje se bat njihovih potpetica, ali i dalje rumene.

U dvorištu se pojavljuju mnogi lajavci. Počinju da kidišu, ali su daleko od palog kame-nja. Samo je oploditelj preblizu. Čak ga i ritaju. On je i dalje zgrčen i udenut u kučku. Ose-ća da je još jedino sposoban za oplodnju.

Sutra će glasnije da laju i neplodni.

Mi nismo želeli da živimo u porodici. Nismo dugo ni znali da su nas raspodelili po po-rodicama. Ipak naše staratelje zovemo tata i mama, a da oni nisu to bili. Ne znači da nas nisu voleli, i da se nisu brinuli o nama. Ali kada sam saznao da nemam roditelje, bilo je prohladno vreme, izašao sam napolje u košulji ne osećajući hladnoću. Rekao sam: Ja ne-mam tatu i mamu. Nikada ih nisam ni imao. Ali imam čoveka koga zovem tata, i postoji žena koju zovem mama. Krenuo sam ka stanici. Posle Bečkog kongresa Srbija je morala da napravi prugu, a otkada je napravljena pruga mesta se dele na ona pored pruge i ona koja su daleko od pruge. Vremenom su se mnoga mesta preselila pored pruge. Važno je da se mesto nalazi pored pruge. Prolaze vozovi. Mladi ljudi izlaze da sačekaju voz. Žele-znička stanica se nije promenila otkada je izgrađena. Ona je ista i danas. Ne želim da je opisujem, staviću sliku umesto opisa.

Sve što se dešava u mestu dešava se na železničkoj stanici i u kafani. Najviše volimo da izađemo na stanicu. Kao i svi momci izađem na korzo. Zovu me Tupavko. Meni to ne smeta.

Železnička stanica Aleksinac

Ima raznih nadimaka. Ne znam kako ih biraju. Moj je skoro bezbolan. Jednog zovu Dupe. Moram da priznam da je Tupavko mnogo bolji. Ovde svako ima svoj nadimak.

Svi ti mladi radnici koji su odskora radili na železnici imali su očeve koji su četrdeset godina bili železničari, i bili su moćni. Većina novih šefova bili su njihovi učenici, i novi šefovi morali su na posao da prime decu njihovih radnika. Ta deca su bila moćna. Ipak nisu bili završili železničke škole. Međutim, svađali su se šefovima, bili su bezobrazni, najčešće nisu hteli ni da rade. Doduše, bilo je malo poslova, tako da bi novozaposleni radnici sedeli po kafanama, za automatima ili u kladionicama, i samo kada bi bilo posla šef bi ih pozivao da odrade i to malo posla. Dešavalo se da oni ne žele da dođu da rade, nego su pretili šefu da će biti smenjen i govorili mu da je idiot, a on im je pretio da će im odbiti od plate, nervirao se i na kraju je precrkao.

Pisac mi je, došavši ovde, pomagao, i ja sam ga poštovao. Pomagao je pisac i drugim ljudima. I neki su piščevu velikodušnost cenili, a neki drugi su ga smatrali budalom. Zar da pomaže ljudima koje skoro i da ne poznaje? I dok je pomagao muškarcima bilo je to i normalno, a kada je pomogao jednoj devojci da se zaposli, e tu se već stanje iskomplikovalo. Pomagati devojci, tu bi trebalo da postoji neki razlog. Lepa je! Vodio je ljubav sa njom ili će tek voditi! Inače, sve ima svoj razlog, te i njegova pomoć. Sumnjali su gosti kafana, zatim izgleda devojčini roditelji, te su u takvoj klimi nagonili i devojkicu da počne da sumnja. Jednom ga je sreća na ulici i upitala koji su bili razlozi da joj pomogne? Ali pisac nije znao da navede razloge. Možda čak nije ni razmišljao o razlozima. Jedva se otkacio od devojke, obećavajući da će je ubrzo posetiti, pa kada je ušao u kafanu još uvek je bio zbunjen. Mene je, naravno, odmah čekala kafa i zaštita ako bi me neko maltretirao, ali mu nisam mogao pomoći.

Pisac kaže da je ono što je večno najveća laž – religija. Nikada nije bilo da ljudi nisu poverovali u priče ma koliko bile nemoguće.

Bez obzira koliko čovek voli i poštuje Boga nikada mu se neće obratiti sa vi. Pa ni sa onim Vi. Ali zato vlasti i moći, onome od čega strahuje, počće da se obraća sa Vi. Bogu će se uvek obraćati sa ti, ili možda sa veliko Ti. Tvorac.

Hajde da uradimo nešto da nas Toma uvrsti u scene za njegov film – da budemo filmski junaci ili da budemo literarni junaci ovog pisca, govorili smo.

Trebalo je da me ožene. Ne, ja nisam poznavao tu ženu, i niko od nas je nije poznavao. Nije je poznavao ni onaj starac koji je poznavao sve ljude ovog kraja.¹

Jednostavno, moja buduća žena nikuda nije izlazila. Njeni su je čuvali. Zar je moguće da su je toliko dugo čuvali. I jednog dana su odlučili da je udaju. Moj otac je iskoristio to

¹ Gde je onaj vulgarni ludi starac? Što se samo nama obraćao. Inače, ko će drugi da ga sluša. Sada, u osamdesetoj, postao je vulgarni starac. Pričao je, a mi smo se čudili. Pričao nam je o ženi. Odabrao je tu temu: ljubav, vraćajući se ženi posle mnogo godina. Niko nije želeo da ga sluša. Samo smo mi bili osuđeni da slušamo reči koje on izgovara. Kao da se sada u jeziku budio, pa je bio zbunjen šta sve može reći. Radovao se, prosto je pevao, kao da je jezikom dozivao zaboravljene ljubavnice. Igrao se i vukao žice kao na instrumentu.

Govorio je: „Voleo bih da me sluša i moja žena koju su streljali, komunisti. Zašto? Odmazda? Osveta? Ja i njoj govorim. Ona me sluša. Ona me sigurno sluša. Malo je ljuta. Crveni, zabacuje kosu, vidi se obris njenog prćastog nosa. Kakvu je gledah onda?“

što bi ja trebalo da se oženim, a usput primam i nekakve pare koje mogu da koristim sada kad sam oženjen. I stvarno je bio u pravu. Samo što ja nisam znao zašto bih trošio pare koje mi pripadaju. Ali mene niko ništa nije pitao. Rekli su mi da se lepo obučem. Moja majka je iznela belu košulju koju nikada do tada nisam nosio. Čak je mirisala na štirak i sapun. I svaki deo odeće koji su mi dodavali, mirisao je na lavandu. Otac mi je namignuo. Rekao mi je da se ništa ne brinem. Ženidba dođe jednom i prođe. Ne bi trebalo da ga obrukam bar u jednom... Skupio je obrve i klimnuo glavom tako da sam znao o čemu je reč. A što bih ga ja obrukao. Ništa me nije ni pitao. Jedino što mi je na pomenu žene zai-gralo srce. Mogao sam samo da mislim na nju i da se pitam kako izgleda. Majka mi je pokazala njenu sliku koju ne znam gde je mogla da nabavi. Rekla je da je lepa, što sam ja i potvrdio gledajući devojčino nisko čelo, šiške koje su joj padale na oči. Pitao sam: kakve su joj oči? Otac se nasmejao. Rekao je da kada se on ženio nije pitao kakve su boje oči mlade nego kakva je u kukovima. Zar stvarno ne znam šta je to lepota, nego ponavljam neke blasfemične reči. Začudio sam se i pitao ga šta je to blasfemija. Na šta je on odgovorio kada se nađem pred golom ženom neka joj prvo pogledam boju očiju iako ih ne mogu videti od kose koja bi padala preko čela.

Nismo se još bili svi oženili, ali veći broj nas je već zaplovio bračnim vodama, pa zašto sada ne bih i ja. S tim što mi se devojka sviđala jer posle prvog viđenja nisam više mogao bez nje. Čak je i ličila na mene. Imala je povijeni vrat, kako se to kaže krivošijasta, malo je zamuckivala u govoru kao što i ja zamuckujem. I dok je sedela preko puta mene, počelo je srce da mi kuca toliko snažno da nisam znao kako bih izdržao, te sam morao da izlazim u kupatilo. Tako me je prozreo moj otac, odmah me je požurivao da što pre odemo. Rekao je da će se on zauzeti da mi što pre dovedu devojkicu. Već iste večeri počeo sam da osećam da je volim, ali sam se plašio da odem do nje. Nisam se plašio nje nego sam se plašio sebe ne znajući kako ću izdržati da je gledam, da se zdravim sa njom dok ona vrcka pored mene, izaziva, vrska kad priča. Još kada poklekne, meni se utroba pokrene, i mogu da puknem.

Dolazio sam do njenog dvorišta. Gledao njen prozor. To nije bilo teško pošto joj je kuća bila na obali potoka i prozor joj je gledao direktno u šipražje. Mislim da nije znala da se ja nalazim u vrbaku, inače zašto ne bi došla do mene i osetila to što se zove ljubav. Međutim, bila je toliko stidljiva da nije htela nijednom da izađe kada bih je pozivao, te nije htela sa mnom da ode na igranku gde smo se svi okupljali, i gde se dešavalo da plešemo sa nekim devojkama. Za razliku od mog oca koji je bio penzioner i mogao neprestano da me nadzire tako da sam morao da bežim od njega i odlazim na železničku stanicu, da bih uveče dobijao batine, devojčin otac je radio u fabrici koja je proizvodila profile. Onako mali i zdepast činilo mi se da je vrlo jak. Nikada ne bi trebalo da se sukobimo. Zbog tog tasto-vog posla dugo su odlagali naš sledeći susret. Namolio sam oca da je već jednom dovede. I doveli su je uveče pred spavanje. Samo su je ostavili i otišli, a ona je skrštenih ruku, oborena pogleda stajala nasred sobe ne znajući šta da radi. I kada joj je moj otac pokazao našu sobu – sobičak koji smo prethodnih dana pripremili – ona je jedva čekala da uđe unutra, a da ništa nije rekla. Verovatno bi se zaključala da ključ nije bio kod mene i posle ne bih znao šta da radim. Možda bih morao i vrata da obijem. Ovako, čim sam ušao, rekla je da će vikati ako je budem dodirivao. Morao sam da pribegavam lukavstvu, govoreći da se ne plaši, da smo muž i žena, da ćemo sada da se igramo kao i svi muževi i žene. Ubeđi-

vanje je toliko dugo trajalo da sam izgubio volju za ljubavlju. Legao sam pored nje, i čekao da se ona smiluje i pomisli da sam ljut. Pošto smo bili muž i žena i pošto nije htela da me naljuti, zagrlila me je i počeli smo da se ljubimo. Zahvalio sam Bogu što je ipak uspela da shvati šta je potrebno da radimo. Međutim, kao muškarac morao sam da znam da li mi je mlada nevina ili je vodila ljubav pre nego što se udala za mene, pa sam je to pitao na šta je ona samo odmahivala glavom, i ćutala. Ništa nije htela da mi kaže. Počeo sam da sumnjam pitajući ko je bio njen prvi muškarac. Sumnjao sam čak i na njenog oca pošto nisam znao da li je on njen pravi otac ili je ona štićenica. Novine su često pisale o iskorišćavanju i primoravanju dece na blud. Zatim sam navodio imena onih kafanskih hvalisavaca koji su pričali o ženama sa kojima su vodili ljubav. Devojka je samo vrtela glavom. Šta sam još mogao da zahtevam da mi kaže? Jer kada me sutra budu upitali koliko mi je mladeveta bila nevina, neću moći da im kažem. I znam da će neprestano ponavljati: „E, moj dečko, šta sve ima u svetu, a ti živi u zabludi“, kao što su skoro ponavljali kada se oženio jedan od nas, takođe štićenik, insistirajući da znaju koliko mu je mlada bila nevina. Tražili su čak da on njenu nevinost izrazi u procentima. I to navaljivanje je trajalo toliko dugo da se momak rasplakao. Tada ga je u zaštitu uzeo moj drugar, pisac, govoreći da balavurdija svojom agresivnošću, zapravo, skriva svoje nezadovoljstvo, svoju nemoć i svoje neznanje. I šta njih briga kakva je bila mlada ovog momka. Pa oni ne bi ni videli onu stvar da krava nosi gaće. Time ih je samo iziritirao te su počeli da ga napadaju govoreći mu da on svoje znanje ispoljava u svom Beogradu, a da ga ovde niko nije zvao kićenim kurcem... i tako ponavljajući psovke, banalne reči, nastavili su napad. Ne podučavaj druge, naročito bolje od sebe, rekao je pisac. Ali vređanja su trajala sve dok nije ušao milicioner i izbacio napolje sve goste koji nisu imali vozne karte, govoreći da je ovo mesto samo za putnike. Jedino sam ja, zahvaljujući piscu, ostao sa jednim drugarom, koji se takođe skoro oženio, i radio je u rudniku. Sada se milicioner okomio na mog drugara, pitavši ga zašto je rudar. Na šta je moj drugar odgovorio da mora da zarađuje. Eto, ima oca i ženu, pa kako da ih ostavi bez prihoda. Svi smo mi znali da mu otac živi sa ženom, a sina je poslao da radi u rudniku. I moj drugar u svojoj naivi i ograničenosti to ne vidi, već misli da ga manguparija laže. U rudniku može i da pogine. Eto, život je taj svet, kako kaže pisac, koji živi u svom cinizmu, svojoj nadmenosti, pa smo im uteha ili zabava. Ali kada rudari sede u kafani mom drugaru niko ne sme reč da kaže. Čak i poručuju piće rudarima. Moj drugar je tada dasa. Sedi zajedno sa svojim drugarima sa kojima manguparija izbegava da se sukobi pošto su oni došli iz raznih krajeva, nepotkupljivi su, borbeni, čuvaju jedni druge i čim čuju da se neko od njihovih drugara, rudar, potukao, eto njih u kafani. Neka sada vide šta će sa tolikim brojem prisnih ljudi, koji čuvaju jedni druge, a tako su različiti. Skupljeni s koca i konopca, kako kaže konobarica, koja i najmanje sme da im se suprotstavlja, već je uvek, kada su rudari u kafani, sa njenim ljubavnikom, milicionerom, ponekad čak i sa celom patrolom. I tada moga drugara rudari pitaju ko ga je zajebavao, a on je uvek bio dobar dečko i lakom. Nikada ne pruža prst na druge. Samo kaže da su gosti njegovi drugari i da su se šalili... Znaju se oduvek. A ne dao bog da pruži prst na nekog omladinca jer bi taj bio pretučen, a možda čak i izboden nožem.

Uskoro sam ustanovio da moja žena i ja mnogo volimo da vodimo ljubav. Počeli smo to da ponavljamo. Ona se oslobodila i često je čekala gola, govoreći da smo postali pravi

ljubavnicu. Ipak me je ponekad odbijala, međutim rasprava nije smela da se pretvori u buku i da se svađa čuje u kući. Da sam dugo zajedno sa ženom prvi je primetio moj otac. Ujutru bi ulazio sa tojagom u moju sobu i odvajao bi me od žene. Tukao bi me i isterivao iz sobe. Prosto nisu smeli da me ostavljaju sa njom. Na kraju ni žena nije izdržala život u takvim uslovima, bez intime, već me je napustila. Ja sam onda dolazio u kafanu i tamo se opijao. Ali lagali su da mi, neurastenici, mnogo volimo da vodimo ljubav sa ženama. Iskivali su čak i priču da kada su me oženili toliko sam voleo da vodim ljubav sa svojom ženom da je mlada morala da utekne.

Jedne noći je manguparija platila jednoj kurvi da se potuca sa mnom i još jednim. Onaj drugi je bio gradski tip. Malo je šepao. Sedeo je po kaficima, pio kafu.

Onaj šepavi je bio prvi, a mene koga su zvali *onaj koga je napustila žena* trebalo je da budem drugi po redu. I dok je ovaj šepavi obležavao ženu ja sam vrištao:

„Pustite me! Stade mi srce.“

Možda je ta priča bila i istinita. Žena mi je stvarno pobjegla. Nisam znao zašto. Jednostavno je nestala i više nisam mogao da je nađem. Posećivao sam njenog oca, mog tasta, ali on nije znao gde mu se ćerka nalazila. Ono sa kurvom je bilo stvarno. Odmah nas je lekar odveo u ambulantu, i dao nam sedamsto kubika, kako je on rekao. Tada su rekli da je ponekad i dobro da čovek bude pomalo načet jer onda postane šticećenik države i prima pomoć, čak mu obezbede i posao, a ovo celo društvo danguba mora samo da se stara o sebi. Eto moraju da rade na istovarivanju vagona, utovarivanju cigli. Nigde da nađu nekakav gospodski posao. Možda sam tada i shvatio da me ti ljudi vole, jer da me ne vole ne bi me ni pomagali. Ne bi mi ni plaćali piće u kafani. Posebno onaj čovek koga je ostavila žena, i koji je petkom obavezno sedeo u kafani. Čašćavao bi nas i govorio da je mnogo voleo svoju ženu. Onda bi se zatvorio u kuću i ne bi ga videli do sledećeg petka. Sedeći sa nama samo bi ućutkivao moje drugare koji su ga tešili. Govorili bi mu da njegova žena ne zaslućuje da on toliko pati zbog nje, da je bila nimfomanka. On nije ųeleo da ih sluša, i nije voleo da se tako ružno govori o ženama. Pa čak ni o stanićnim kurvama. Na kraju bi rekao: Zbutam vam ga majke. Reć koju je pisac, brinući o jeziku, već zapisao.²

Moje drugare koji su došli iz vojske na odsustvo ostavljeni gospodin je čašćavao pićem. Bila je neka prohladna jesenja noć. Nikoga nije bilo na ulicama. Ljudi su samo sedeli u kafanama. Nije bilo čak ni putnika. Konobarica je traćila od nas da se razidemo. Ali ovaj ostavljeni čovek nudio joj je piće. Rekao je da večeras mnemiše.³

² Pisac je voleo da piše o lokalnim karakteristikama jezika, i ono što je kafanska svakodnevna konverzacija.

Ćim počne da ti raste stomak poćinješ da dižeš spomenik palom borcu, tako govoraše već vekovima ovaj narod u vreme dokonih, saborskih slavlja, kao i u predasima tećaćkih poslova. I hvaleći vreme kada su pušili istu cigaru sa Dragišom Cvetkovićem: on je, vozeći se fijakerom, baca, a oni je hvataju.

Reć butnuti se izgubila u govoru i smatrala se zastarelom, ali se zadržala u psovci.

³ I moj otac je upotrebljavao tu reć. Kada se nešto zamisli kaće, mnemišem. Pisca je oduševila reć mnemisanje. Rekao je da je ona grćkog porekla. I da je u staroj Grćkoj postojala boginja Mnemosina. Boginja mneme ili sećanja; vodim dijalog sa bogovima – mnemišem.

Zatim se tužno osmehivao, ponovo pričajući o svojoj ljubavi, da bi se na kraju pojavila jedna žena kojoj je otišao poslednji autobus. I morala je negde da provede noć. Ovaj ostavljeni gospodin joj je ponudio piće na šta ga ona upita zašto joj nudi piće. Šta on misli o njoj? Ona samo slučajno boravi u kafani pošto joj je pobegao autobus. Na kraju je prihvatila da popije kafu, pošto joj je ovaj napušteni čovek rekao da je svim gostima poručio piće, a ne samo njoj. I putnica je ćutala i nije znala šta da mu kaže. Međutim čim je izašla napolje, u baštu kafane, i otišla ka klozetu, moj drugar, vojnik je pošao za njom. Nužnik se nije nalazio u kafani, već daleko iza bašte. I tamo se nalazila i česma. Bili smo skoro i zabravili na mog drugara kada se vratio. Ništa nije rekao, samo je poručio piće. Onda smo svi shvatili da je bio sa onom staricom. Nasmejali smo se. Taman je neko hteo da mu kaže da nije lepo da ide sa staricama, kada se ova žena vratila u kafanu. Sada se već podmladila. Skinula je maramu. Očešljala se. Izokrenula je suknju. Skinula je onaj vuneni džemper koji ju je štiti od hladnoće. I nismo znali gde ga je ostavila. Bila je u bluzi. Čak su joj se videla i kolena koja su joj bila lepa. Obradovala se i iznenadila se. Možda je do tada i digla ruke od sebe. Više niko od nas nije govorio o njenim godinama, čak je i konobarica prokomentarisala rečima: Šta sve može od žene da načini... a onda je zastala ne izgovorivši reč koju je naumila, pa je onaj napušteni gospodin dodao: Vojnik. Pošto se putnica osvežila sokom, drugi vojnik joj je pružio ruku. I ona je ustala i koketno, čak zabacivši glavu, pošla sa njim. Konobarica je postala ljubomorna. Još kada je ukapirala da se vojnik i žena nalaze u šupi koju je ona pre nekoliko dana sređivala očekujući da stigne ugaj, gde se nalazio i jedan stari madrac, ustala je i krenula ka vratima... da bi se ipak predomislila i vratila nazad, pitavši se kakva li će tek da izgleda ta žena kada se ponovo bude vratila?

Te noći se dogodila tragedija. Poginuo je ljubavnik žene ovog napuštenog čoveka, ali on ništa nije preduzeo da je vrati. Možda nije ni imao snage za takav poduhvat. Ja sam podstaknut od pisca odlučio da posetim odbeglu ženu. Ali zatvorili su me. Čovek koga zovem tata sedi sa mnom u sobi. Neće nigde da izađe niti želi bilo šta da kaže. Čak se više i ne pomera. Žena koju zovem mama, ponekad proviri u sobu. Kaže da ostanemo u sobi dok nam ona ne zapovedi da izađemo. Ja volim moga tatu i zato mi majka kaže da sedim sa njim. Nikada neću da ostavim tatu. On me oduvek čuva i zato ga volim. Ima još jednog sina. On nije kao ja. Malo je bolji. I zato što mu je sin bolji od mene ja moram ponekad da ispaštam. Sada čekam. Čim dođe njegov sin odmah će da me izbace iz sobe. Izbaciće i tatu. Plašim se da je tata umro. Čim ga više ne budem čuvao izbaciće ga napolje. Ne znam šta bih mogao da uradim. Recimo... dođem i tate nema. Šta sad? Ovako, tata je u sobi. Sedi u fotelji. Skupio se. Ništa mu ne fali, samo što ne priča. Nije tata nikada ni voleo da priča. Jedino je vikao na mene kada uradim nešto naopako. Pođem da kupim cigare. Neko mi otme pare. I ja šta ću... moram da trpim da me tuče. Uvek me je tukao tojagom. Evo, i sada mu stoji pored, u krilu. Možda bih mu i uzeo tojagu, ali šta ako ga probudim? Njegov prvi sin ne može bez mene. Zahvaljujući mojim parama on je završio zanat. Ja nisam mogao da idem u normalnu školu. Sada ne mogu da se setim, ali tata mi je uvek govorio da sam uhvatio učiteljicu za ono... za šta se ne sme uhvatiti. Lepo se učiteljica sagla. Moj tata kaže izazovno... i ja ćap. Obrukao sam ga načisto. Učiteljica me je ošamarila. Mada je retko tukla decu. Pozvala direktora... i šta znam koga još. Pitali su moga tatu zašto me je poslao u školu

kada nisam sklon učenju. Tata je rekao da se dete malo poigra. I ja baš da se igram s učiteljicom. I eto... mene u specijalce.

Čim dođe tatin sin počće da viče da mu je dosta mojih para. Da me vrate tamo odakle sam došao. Ne mogu da se setim odakle sam došao. Ne znam ni kakav sam bio dok nisam postao ovakav.

Lekar je došao. Samo je dodirnuo tatu. Rekao je da je mrtav. Njemu ne treba lekar već grobar. Mama je molila da ga odvede u bolnicu. Pa neka tamo umre. Bar da sačeka da primimo penziju jer ako tata umre pre penzije ne zna kako će živeti. Mora da me ubije, pa onda i sebe da ubije.

Izneverio sam pisca. Nisam otišao da posetim bivšu ženu onog napuštenog čoveka. Tata je umro. Možda se onaj napušteni čovek i ubio?